

[Peter Larsen.]

være i strid med grundlovens § 73. Vi kan kun beklage, at det ikke er lykkedes at få de juridiske fakulteter til at udtale sig tilstrækkelig klart om disse spørgsmål, og vi må erkende, at det heller ikke har været muligt at få regeringen til at gå med til at lade et juridisk udvalg undersøge disse spørgsmål. Regeringen har selv afvist, at lovene ville være i strid med grundloven, og det må vi jo bøje os for. Men jeg vil gerne i den forbindelse sige til det ærede medlem hr. Ove Hansen, der nu udtalte sin glæde over, at vi med de beslutninger, vi har truffet, har erkendt, at lovene ikke ville være grundlovsstridige, at dette er ikke rigtigt. Vi har ikke givet udtryk for en sådan erkendelse, men vi har taget konsekvensen af, at regeringen har afvist dette, og på det grundlag er der ingen vej frem for oppositionen ved at bruge § 73.

Vi må derfor gå andre veje, og i konsekvens af dette, og fordi regeringen ikke har villet give tid til nye overvejelser, vil venstre og det konservative folkeparti i henhold til grundlovens § 42 forlange, at disse 3 forslag plus lovforslaget om naturfredning lægges ud til folkeafstemning. Vi finder, at de spørgsmål, der her er tale om, berører så stor en del af landets borgere, at det er rimeligt, at de lægges ud til afgørelse ved folkestyrets højeste domstol, nemlig vælgerne. Vi har ikke hidtil kunnet hindre disse loves gennemførelse med den ordlyd, de har nu, men grundloven giver mindretallet denne ret til at appellere, og det har jo ofte været fremhævet, at folkeafstemningsreglen bruges alt for lidt. De 2 partier finder, at disse spørgsmål er så vigtige, at tiden nu er inde til, at de må ud til folkeafstemning.

Folkeafstemning betragter vi som en appel til befolkningen om at udtale sig, en appel, der uden hensyn til partifarve eller opfattelser i øvrigt lægger afgørelsen over på befolkningen. Vi fra venstre tillægger dette en vis værdi. Vi har tillid til, at vælgeres sunde dømmekraft i disse alvorlige spørgsmål nok skal fremkalde en klar tilkendegivelse. Jeg vil gerne føje til, at vort forslag om folkeafstemning ikke er noget ultimatum; hvis den høje regering bøjer af, er vi fortsat rede til ny forhandling. Er regeringen villig hertil, vil man opgive

det rent prestigemæssige til fordel for en efter vor opfattelse mere saglig løsning? Det ligger helt til regeringen at afgøre dette spørgsmål. Vi ser os altså nødsaget til at gå den vej, og jeg behøver næppe her på venstres vegne at udtrykke mig klarere om vor stilling til disse 3 lovforslag.

Holger Eriksen: I den tillægsbetænkning, der er afgivet vedrørende forslag til lov om ændringer i lov om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme og forslag til lov om ændringer af lov om særlig indkomstskat m. v., søger mindretallet at fremstille det, som om regeringspartierne har afvist al forhandling. Der bruges den vending, at flertallet har afvist en realitetsforhandling af mindretallets forhandlingskitset.

Jeg må på det skarpeste tage afstand fra denne fremstilling, der er lidet stemmende med de faktiske forhold. For det første stillede den højtærede finansminister til anden behandling forskellige ændringsforslag, der imødekom visse af oppositionens ønsker. At den så alligevel undlod at stemme for dem, er en anden sag. For det andet er selve den omstændighed, at der har været afholdt ikke mindre end 4 udvalgsmøder mellem anden og tredje behandling, i sig selv udtryk for, at der har været forhandlet.

Der har også været antydnet visse forligsmuligheder, men de blev forskertset ved, at oppositionen principielt stillede sig på det standpunkt, at grundstigningsskylden skulle fikseres, eller at der med andre ord ikke skulle betales grundstigningsskyld, hverken af den prisstigning, der er konstateret siden sidste vurdering, eller af den fremtidige. Det må naturligvis i denne forbindelse indrømmes, at de 2 forslag er så moderate i deres form, at der ikke ville være meget for regeringspartierne at slå af på.

Meget af den agitation, der i pressen og fra talerstole er ført imod forslagene, har i høj grad været baseret på, at man gik ud fra, at læserne, respektive tilhørerne, ikke vidste, hvad det drejede sig om. Det vil imidlertid ikke være muligt at skabe en fiktion om, at der ved disse forslags vedtagelse sker nogen nogen uret. Tager man lovforslaget om en særlig indkomstskat, må det fastslås, at ingen har turdet bestride, at